

när kommer befrielsen? Vi är grott-människor, döden är sångens upphov, ångest skuggar oss alla, men skalden ser en mening med sin sång: må dess chifferskrift höras i hemlighet av bödlarnas offer, i jökelns tystnad ställer den in "en lins på längre sikt".

Religionens motsättning natur—kultur går igen hos Edfelt, fast med motsatt tendens: hos honom är kulturen ond, naturen god. Bäckens och fåglarnas sång är eviga, positiva ting, det mänskliga livet däremot stupar mot skuggan:

Detta är evigt: blåa sund
och säv som entonigt susar.
— Själ, du är bunden vid timme och
stund,
vid tid som med stormsteg rusar.

Edfelt känner tidens vända men inte sambandet med kämpande människor. Därav hans kvietism, hans dyrkan av orörd natur och abstrakt själ.

*

Vad anser ni som er uppgift i livet?
Jag är en absolut onyttig människa.
Vad är er politiska övertygelse?
Det bestående är bra. Oppositionen
mot det bestående är bra. Ett tredje
kunde man också tänka sig — men vad?

Så presenterar sej **Gunnar Ekelöv** i **Färjesång**, snarast lyrisk prosa i orientalisk och Nietzschestil, paradoxala paralleller, en elegant lek med nihilismen. Allt glider, allt gungar under Karons färja. Människan är till endast som vittne. Du är i själva verket ingen. Verkligheten är "jaglös, naken och formlös". Liv är varken dag eller natt, varken gott eller ont — först döden ger livet en

Johannes
Edfelt.

mening. "Lönlöst krypa bak skynket människovärde eller bak kryddkistan religion!"

Hur elegant denna filosofi framföres och även om författaren söker värja sej mot beskyllningen för defeatism, blir den enformig med sina ständiga paradoxer. Gåtan gott-ont tål nog att tänka på, andra har gjort det förr, så Fröding i sin Gral-diktning. Men han får ut något positivt och djupt ur sitt grubbel: solidaritet med liv och människor.

*

Erik Ehrenberg är debutant, årets intressanta debutant. I **Epitafium** framträder han förbluffande färdig i sonettens svåra konst — hela boken är sonetter — och dessutom med kultur och en förlösande ironi. I stil med amerikanen Edgar Lee Masters gör han en kyrkogård på vers med utmärkta självporträtt av fattiga Anna-Stina Andersdotter, förbindlige begravningsentreprenören Nils Edofil Nilsson, rike Per Eriksson, sol-och-vårade sömmerskan, prästen, sjömannen etc. Utanför kyrkogården tecknar förf. med lätt satir à la Gullberg den kyliga studentskan och den föräldralösa